

Nyuszi Mama mesetára

Csudálatos mesék

www.mesetar.gportal.hu

Cicóka cirkuszba megy

A cicaiskolában véget ért a tanítás.

- Kedves gyerekek! – miákolta az igazgató bácsi. – Viszontlátásra a következő tanévben!

- Hurrá! – kiabálta a sok iskolás.

A levegőbe dobálták a sapkáikat, és szaladtak szerteszét, ahányan voltak, hiszen megkezdődött a vakáció.

Cicóka is ugrándozva szaladt hazafelé a mamája oldalán, miután elbúcsúzott a pajtásaitól. Örülhetett is! A bizonyítványában csupa piros pont meg piros csillag volt, matekból még dicséretet is kapott, és Cirmi tanár néni, aki az énekórát tartotta, külön megjegyezte az anyukájának, hogy fiú létére bizony Cicóka miákol a legszebben az iskolai kórusban. Cicóka büszkén tartotta a bizonyítványát a papája elé, amikor hazaértek.

Cicapapa megveregette Cicóka buksiját, és elégedetten mosolygott.

- No, Cicófalvi Cicó, derék gyerek voltál az idén. Megérdemelsz érte valami jutalmat!

- Anyuska tejtortát süt? – ugrált izgatottan Cicóka.

Cicapapa elnevette magát.

- Még annál is jobb! Vasárnap elviszünk téged a cirkuszba!

Cicóka olyan boldog volt, hogy az csuda, még annál is jobban örült, mint ha tejtortát kapott volna, pedig a tejtortánál nincs is finomabb. Még soha életében nem járt cirkuszban. El sem tudta képzelni, hogy milyen lehet.

Anyuskával a legszebbik tejfölszínű ingét vasaltatta ki a cirkusz tiszteletére. Olyan izgatott volt, hogy egész szombat este nem lehetett bírni vele, folyton amiatt izgult, nehogy másnap reggel elfelejtsenek idejében fölkelni. Cicamama kénytelen volt három vekkert is felhúzni, mire Cicóka megnyugodott. Végül mégiscsak elaludt. Cicamama megsimogatta a buksiját, és óvatosan kivette a kezéből a rajzot, amit Cicóka a cirkusztól rajzolt, és eligazította rajta a takarót.

Végre eljött a nagy nap. Cicóka már az óracsörgés előtt felébredt, és olyan gyorsan öltözött fel, ahogy egyszer sem sikerült neki, amíg iskolába járt. Már a tejecskéjét is megitta, mire cicamama és cicapapa öltözködni kezdett.

Szép napsütéses reggel volt. Amíg a villamosmegálló felé mentek,

Cicóka mindenkinek lelkesen újságolta, hova mennek, akivel csak találkoztak.

- Szia, Micó! Cirkuszba megyünk! Csókolom, Cila néni! Tessék kitalálni hová megyünk! Cirkuszba!

Még a villamos is mintha Cicókával együtt örvendezett volna, mert ma valahogy gyorsabban ment a szokásosnál.

Amikor leszálltak a cirkusz előtt, Cicókának tátva maradt a szája csodálatában.

A cirkusz óriási nagy volt! Kék meg sárga csíkok voltak a kupolájára festve és színes lámpák villogtak a kapu fölött. Cicóka azt se tudta, mit bámuljon jobban: a szappanbuborékfújó bohócot a bejárat előtt vagy a lufikat áruló piros ruhás cicakislányt.

Apuska előrement, és beállt a sorba a pénztárhoz, hogy megvegye a jegyeket. Cicóka és a mamája addig a csarnokban várakoztak. Cicóka a száját tátva báméskodott. Itt belül is csupa színes zászló meg lámpa volt minden. A falakon mindenféle képek voltak bohócokról meg artistákról, akik mindenféle veszélyes mutatványt csináltak. Középen meg egy kis medence volt tele játékhallakkal, kis horgászbotokkal

lehetett kiszedni őket, és aki aranyszínű halat fogott, az kapott egy ajándékot. És volt egy rágógumiárus is, aki óriási lufikat fúj rágógumiból, meg egy nagy fabohóc egy tarka mászókával, amiben alagutak is voltak meg kötélletra. Cicóka el is kéretőzött a mamájától, és abban bújócskázott meg mászott meg kaparászott, amíg apuska megvette a jegyüket.

- Figyelem, figyelem! – mondta a hangosbemondó. – Az előadás öt perc múlva kezdődik! Tessék elfoglalni a helyeket!

Cicóka azonnal otthagya a mászókát. Apuska a kezébe adta a jegyeket, így ő volt az, aki büszkén átnyújthatta a jegyszedő bácsinak, amikor beléptek a nézőtérre.

- Derék gyerek vagy! – dicsérte meg a jegyszedő bácsi.

- A jó bizonyítványomért kaptam! – büszkélkedett Cicóka.

A jegyszedő bácsi felnevetett.

- Gratulálok, asszonyom! – mondta anyuskának. – Okos kisfia van!

A nézőtérén piros, sárga meg kék lámpák világítottak. A sok néző mind tülekedett befelé, hogy időben leülhessenek, mire elkezdődik az előadás. Cicóka elolvasta a jegyen, hogy hanyadik sorba kell ülniük, és teljesen egyedül kereste meg a helyüket.

Cicóka bámulva nézte a fejük felett a hatalmas kupolát, meg lent a nagy kerek porondot. Aztán a lámpák elaludtak, és minden elsötétedett. A nézők elcsöndesedtek, egy pissenés sem hallatszott. Cicóka izgatottan fészkelődött a székében.

És egyszer csak rákezdett a zenekar! Cicóka majd kiugrott a bőréből örömeiben, mert ismerte ezt a dalt, tanulták az iskolában.

A porond hirtelen kivilágosodott, a függöny szétnyílt, és begurult rajta egy egész csapatnyi kerék! Mindegyiknek a tetején ült egy artista, és ügyesen egyensúlyozva tekerték a pedált.

- Anyuskám, nézd! Azoknak a bicikliknek hiányzik egy kereke! – mutatta Cicóka.

Cicamama nevetve megsimogatta a fejét.

- Ezek egykereűek. Azért ilyenek, mert ezen jobban megmutathatják a cirkuszosok, hogy milyen ügyesek. Nézd csak, hogy egyensúlyoznak!

Cicóka ámult és bámult. A kerekezők fel-le gurultak, szlalomoztak, kerülgették egymást, aztán labdákat meg karikákat dobáltak egymásnak kerekezés közben, és még ugrottak is a furcsa biciklivel. Cicóka hangosan tapsolt nekik, amikor lekerekeztek a színpadról.

Most megint sötét lett. Cicóka izgatottan várta, mi fog történni.

De hahó! Nem a porondon gyúltak a fények, hanem fent a kupolában. Cicóka szájtátva bámult fölfelé. Három csíkos trikós cica lebegett odafent egy kötélén, és himbálóztak fel-le.

- Né! – kiáltott Cicóka. – Azok ott fönt hintáznak!

- Butuskám! Azok a légtornászok – mondta cicamama. – Nézd, milyen ügyesen kapják el egymást, hogy le ne essenek!

Cicóka nézte. A légtornász cicák tényleg nemcsak hintáztak, hanem átugráltak egyik hintáról a másikra. És micsoda szaltókkal! Csak úgy repültek a levegőben. Volt, hogy egyszerre ketten ugrottak egymással szemben, és Cicóka már attól félt, hogy összeütköznek és mindketten lepotyognak, de nem. Elkerülték egymást, és nevetve hajlongtak a közönségnek. Máskor meg a farkukkal kapták el egymást. Cicóka rikoltozott örömeiben.

A légtornászok elköszöntek, és megint a földre irányultak a fények. A porondra besétált egy kis cicalány. Ugyanaz a piros ruhás kislány volt, aki a lufikat árulta odakint, csak most csillogó kék ruha volt rajta, és ugyanolyan masni a farkában.

- Hisz ez egy kislány! – nevetett Cicóka.

- Nono! – mondta cicapapa. – Csak várd ki a végét!

Bizony hogy igaza lett. Cicókának torkán akadt a nevetés. Mert a kislány éles késeket vett elő, és azokkal kezdett dobálózni. Öt, tíz, tizenöt kés repült a levegőben, a kislány meg hol egyiket, hol másikat

kapta el, és hajította fel újra. Pörgött, forgott, még hanyatt is feküdt, és a lábaival meg a farkával is késeket dobált, mégsem vágta meg magát egyszer sem. Bezzeg nem nevette ki most Cicóka, csak bámult, milyen ügyes a kis cicalány. Biztos csupa piros pontot kapna Csíkos tanár bácsitól tornaórán.

Cicóka olyan lelkesen tapsolt, mikor a kislány befejezte a dobálózást, hogy még a székéből is majdnem kiesett. Még fütyült is hozzá. A kislány mintha észre is vette volna, és integetett volna neki. Cicóka egészen elpirult, és gyorsan visszaült a helyére.

Azután bohócok jöttek. Tarka ruhájuk volt, és gyöngyöket fűztek a bajuszukra. A nagyobbik folyton elbotlott a saját farkában, a másik meg mindig hasra esett benne. Nagyon mulatságos volt. Bűvész is volt. Letakart egy nagy üres dobozt, körözött a varázspálcájával, aztán kirántott a dobozból egy csomó galambot. És volt tűznyelő. Na, az milyen csuda volt! A szájában oltotta el az égő fáklyákat, aztán akkora lángokat fújt, hogy fölért egészen a cirkusz tetejéig. Cicóka kerekre tágult szemekkel bámulta.

- Meg ne próbáld otthon utánozni, bikfic! – borzolta meg a fejét cicapapa.

El se lehet mondani, mi minden volt még. Kötéltáncos, meg ugrócsoport, meg erőművész. Cicóka olyan sokat tapsolt, hogy a végére már csupa piros volt tőle a tenyere. Mégsem bánta volna, ha még tart egy kicsit.

Amikor vége lett, és az összes előadót vagy ötször visszatapsolták, mindenki elindult hazafelé. A cirkusz előtt már újra ott volt a piros ruhás kislány. Cicamama meg cicapapa vettek Cicókának egy nagy piros lufit, a kislány meg hajtogatott neki belőle egy nyújtózkodó cicát.

A villamoson egy nagyon boldog Cicóka utazott hazafelé.

Aznap este, lefekvés előtt, mikor anyuska jóéjt-pusztit adott neki, Cicóka átölelte a nyakát, és a fülébe dorombolt.

- Anyuskám, ugye megyünk máskor is?

Jégvirágok

Dorka a kályha durmolására ébredt reggel. Anyuka megrakta fával és meggyújtotta, mert biztosan hideg volt az éjjel. Dorka nem érezte, mert ő bent volt a jó meleg paplan alatt, de most jó idő volt, le is rúgta rögtön a paplant magáról.

Felült az ágyában, kidörgölte az álmat a szeméből, és megsimogatta a cicamintákat a pizsamáján. Ilyen pizsamája egész biztosan senkinek nem volt az egész oviban, mert anyuka varrta neki, azon a nagy varrógépén, ami ott állt a sarokban, és olyan szörnyű hangosan bűgött, amikor anyuka használta. Dorka már egyedül öltözött, mert már nagylány, jövőre iskolás lesz, de most még nem vette le a pizsamát, mert a cicafejek olyan szépen mosolyogtak vissza rá. Hadd legyenek még rajta egy kicsit.

Inkább feltérdelt az ágyon és odahajolt az ablakhoz.

- Ó! – mondta Dorka, és csodálkozva bámult kifelé a kertre.

Az ablak alatt, a káposztaágyásban még üldögélt egy-két bánatos káposzta, amit anyuka még nem főzött meg, de a csipkés levelüket most fehér szegély díszítette. Fehér csíkok voltak a krizantémokon is,

de fehér volt a fű is az ágyások mellett, meg fehér a fák levele, de még a kerítésdrót is. Az éjszaka leszállt a dér, és ráült a világra.

Dorka gyönyörködve nézte a nagy fehérséget. Kicsit olyan volt, mintha hó lenne, és Dorka azt játszotta, hogy tényleg az, és elképzelte, milyen hóembert épít majd a járda szélére az oviba menet, és hogy fogja megdobálni hógolyóval a copfos Petrát az óvoda udvarán. De persze nem hó volt, csak dér, ebből nem fog tudni sem hóembert, sem pedig hógolyót gyúrni, de ha már itt van a dér, akkor itt van a tél, ahogyan anyuka szokta mondani. Hamarosan lesz majd hó is, és akkor lesz hócsata is, és talán, de csak talán, ha jó gyerek lesz, anyuka megengedi majd, hogy szánkóval menjen az oviba.

Annyira elmerült az álmodozásban, hogy észre sem vette, amikor az ablaküvegen kicsi kacskaringók kezdtek nődögni a sarokban. Nőttek, nődögéltek, és csipkés fehér virágminták lettek belőlük. Már egészen betakarták az ablak sarkát.

Valami halk karmicsálás is volt, ami megütötte Dorka fülét, és erre aztán odanézett. Jól is tette, különben talán sose vette volna észre azt a furcsa fehérruhás kis manócskát, aki kívülről ült az ablakpárkányon, és a körme hegyével kapirgálta az ablaküveget. Kócos, fehér haja volt, ami összevissza meredezett, mint a sündisznó tüskéi. Dorka egyszer látott már igazi sünt, apuka találta a fészerekben tavaly nyáron. Nagyon helyes volt, a rózsaszín orrocskájával hangosan szuszogott, és amikor Dorka megpróbálta megfogni, rögtön tüskés gombóccá gömbölyödött.

A furcsa manócska haja pont ilyen túskegombóc volt, csak éppen fehér, vagy egy kicsit átlátszó. Mintha jégcsapokból lenne a haja, gondolta Dorka. Az ujjai is olyanok voltak, mint a jégcsapok, hosszúak és vékonyak, és hegyesek is, azokkal kapirgálta a manócska az ablakot. Olyan elmélyülten pingálta az üvegre a virágmintákat, hogy még a nyelve hegye is kilógott, az is pont olyan fehér volt, mint a bőre meg a deres pókhálóból készült ruhája. Biztosan fázhat szegény ebben a lenge ruhában ilyen hidegben, bár nem látszott, hogy dideregne.

Dorka nézte, nézte, ahogy a manócska egyre rajzol, végül nem bírta a kíváncsiságával.

- Hát te meg ki vagy?

- Jaj! – ugrott fel a manócska rémulten.

Eddig észre sem vette Dorkát. Rögtön abbahagyta a rajzolgatást, és

nekilódult, hogy elmeneküljön.

- Jaj, ne! Ne szaladj el! – kérlelte Dorka. – Nem akartalak megijeszteni!

A manócska még mindig elég rémültnek látszott, mintha bármelyik pillanatban eltűnhetne, de végül mégis csak sóhajtott egyet.

- Hát jó. Most már úgyis megláttál. Akár maradhatok is. Úgysem fejeztem még be a jégvirágokat.

- De ki vagy te?

A manócska kihúzta magát, így jól látszottak a csillogó dérgyöngyök a pókhálóruháján.

- Én vagyok a dérfülű-jégfogú fagytündér! – felelte büszkén.

- Nem látszol tündérnek... – jegyezte meg Dorka.

- Tudod is te, milyen egy tündér! – fortyant fel a manócska mérgesen. – Azért mert nincsenek szárnyaim meg virágsziromruháckám, meg nem vagyok szépséges, már nem is lehetek tündér?

- Jó, jó, bocsánat! Nem akartalak megbántani. És igazán nem is vagy csúnya. Tényleg.

A dérfülű-jégfogú végigmérte Dorkát, aztán lassan megnyugodott, már nem szikráztak a szemei, csak egy egész kicsit, amennyire a jég csillog.

- Rendben, megbocsátok. Végül is nem láthattál még igazi tündért,

igaz?

- Nem nagyon – ismerte be Dorka. – Te vagy az első.

- Hát igen. Általában vigyázunk arra, hogy ne lássanak meg bennünket az emberek. És tulajdonképpen igazad van. A nyári rokonaim pont úgy néznek ki, ahogyan gondolom elképzeled őket. De ők olyan kis érzékenyek, az első nagyobb szélről megfáznak és prüszkölni kezdenek, úgyhogy amint beköszönt az ősz, bepackolják magukat egy tündérfészekbe, és ki se dugják onnan az orrukat tavaszig. Ilyenkor télen csak mi vagyunk ébren, téli tündérek.

Volt egy kis büszkeség a hangjában, ahogyan ezt mondta, és elégedetten düllesztette hozzá apró mellét, csak úgy ragyogtak rajta a dérgombok.

- Most már értem – bólogatott szaporán Dorka. – De mondd csak, nem fázol abban a vékony ruhácskában?

- Mi, téli tündérek, erősek vagyunk – felelte Dorka szerint kicsit beképzelten a dérfülű-jéfgógu. – Nekünk meg se kottyan egy hideg! Én hóban szoktam fürödni, nem ám virágporban, mint azok a gyenge kis nyári rokonaim! Azám! A hóiharban táncot járok, és a szél hátán nyargalászom!

- Nahát! – ámuldozott Dorka.

A dérfülű-jégfogú elégedetten mosolygott.

- Bizony! Én festem be dérrel a földet meg a növényeket, és én rajzolok jégvirágot az ablakokra. Jó nagy munka ám ez, ezt nem lehet csak úgy hipp-hopp elvégezni. Mi, téli tündérek, keményen dolgozunk, nem csak szálldogálunk virágról virágra, mint a nyári rokonaim, akik egész évben tavasztól őszig a virágokat porozgatják.

Dorka azért ebben nem volt annyira biztos. Hiszen olyan borzasztó sok virág van, főleg tavasszal, hóvirág, ibolya, kankalin, tulipán, orgona, aranyeső, és még az a sok mezei virág. Szegény nyári tündéreknek elkophat a szárnyacskájuk, mire valamennyit beporozzák. De ezt nem akarta mondani ennek a jégfülű-dérfogúnak, mert nem akarta megbántani. Hiszen lehet, hogy egy kicsikét beképzelt, de azért mégiscsak kedves.

- És mondd csak, kedves fagyitündér, mit csinálsz nyáron? Segítesz a nyári rokonaidnak?

- Ugyan! – hengegett a dérfülű-jégfogú. – Virágokat porozni? Ilyesmivel nem foglalkozom. És nyáron nincsen fagyos szél, amivel utazgassak.

- Hát akkor mit csinálsz?

- Nyári álmat alszom!

- Nyári álmat?

- Bizony! Keresek egy jó huzatos, hideg barlangot, telefújom dérrel, oda bekucorodok, és végigalszom a nyarat. Csak akkor bújok elő, ha végre megjötték az első finom őszi szelek, és már nem kell félnem, hogy a dérgombok leolvadnak a nagy melegben a mellényemről.

- És mikor keltél, kedves fagyitündér?

- Tegnapelőtt. Egy kicsit elszundítottam, de most már vissza sem fekszem tavaszig!

Dorka bólogatott. Tegnapelőtt már tényleg sapkát kellett húznia. Azt a piros lepkéset vette fel, amit anyuka kötött. Dorka választotta ki a mintát anyuka könyvéből, amiben a kötésminták voltak. Ilyen sapkája se volt senki másnak az oviban, gondolta büszkén.

- Rajzolj még olyan szép virágokat az ablakra, légy szíves! – mondta a dérfülű-jégfogúnak.

A fagyitündér rögtön lekucorodott, és olyan gyönyörűséges mintákat kanyarított az ablaküvegre, hogy Dorka biztos volt benne, hogy ilyen szép jégvirágokat még soha életében nem látott.

Zumm! A kályhában rotyant egy nagyot az egyik égő fahasáb. Anyuka benyitott a zajra Dorka szobájába.

- Jaj! – sikkantott a dérfülű-jégfogú, és egy pillanat alatt úgy eltűnt, hogy Dorka nem is látta merre futott. A jégvirágok félbe maradtak az ablakon.

Dorka csalódottan ült vissza az ágyra. Anyuka elijesztette a fagyündért.

- Már ébren vagy? – dugta be a fejét anyuka az ajtórésen.

- Igen, anyu!

- Akkor jó. Nem akartalak felébreszteni, olyan jól aludtál. Jó meleg volt, igaz-e? Befűtöttem neked, hogy ne fázz. De most már öltözz fel, kész a reggeli.

Dorka engedelmesen bólogatott, és elkezdett kibújni a cicás pizsamából.

Hallotta, ahogy kint a konyhában anyuka csörömpöl a kakaós bögréjével. Amikor felöltözve kiment hozzá, a meleg kakaó már ott gőzölgött a bögrében.

Anyuka rámosolygott.

- Nézd csak! – mutatta a konyhaablakban nőtt jégvirágokat. – Az éjjel megjött a tél. Ma már nagykabátban megyünk az oviba.

- Tudom, anyu – bólított Dorka. – Ez azért van, mert a dérfülű-jégfogú fagyündér felébredt a nyári álomból.

Anyuka csodálkozva ránézett.

- Nahát! Hogy te miket tudsz kitalálni!

A fejét csóválta és nevetett. Ő nem látta a fagyündért. De Dorka látta, hogy a konyhaablak jégvirágai között bekukucskál egy kis jégcsaphajú, tüskés fej, és a dérfülű-jégfogú odainteget neki.

Csudálatos mesék

Cicóka cirkuszba megy

Jégvirágok

Még több mese:
www.mesetar.gportal.hu